

ПРАКТИКУВАНЕ НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

Степените, обхванати от Съвета на Кадош, са от деветнадесетата до тридесетата. От четирите ателиета в Шотландските Ритуали на Масонството, Съветът съдържа повечето Степени. Въпреки че Пайк ги идентифицира като рицарски или философски, всички те са силно мистични по отношение на предаваните от тях поуки и използваните символи. Дори тези Степени, чиито наименования са предшествани от „Рицар“, не са обикновени драми, илюстриращи обикновени рицарски добродетели, а представляват сложни панорами на мистичния символизъм.

Самата дума „Кадош“ е еврейска и обикновено се превежда като „Свят“ (свещен). Поточното нейно значение е „разделен“. Тя произлиза от семитски корен на три съгласни (К-Д-Ш), то значение се променя от използването и поставянето гласните.

Със сигурност „свещените“ лица са „разделени“ от останалата част на човечеството. Мисията на Масонството е не да създаде „свети“ хора, а да отдели от останалата част от човечеството онези примерни мъже, които практикуват благородните му добродетели в преследване на истината. Степените в рамките на Съвета са предназначени допълнително да изследват моралните, политически и религиозни уроци, които се преподават в Ложата на Съвършенството и Главата на Червения Кръст. В допълнение към подсилване на моралните уроци, които се съдържат в Ложата на съвършенството, като Степените на Съвета обясняват моралността и практикуването на добродетели са крайно необходими за Масона. Политическите уроци в рамките на съвета обясняват защо липсата на толерантност, суеверие и тесногърдието са специалните врагове на човешката свобода. Прегледът на широко вариращите религии в света, който се провежда в Степените на Съвета, има за цел да обясни толкова ясно и точно, колкото е възможно, характера на Божеството и взаимоотношенията между Него и човечеството.

Да разберем и приемем аргументите, представени то в церемониите, така и в лекциите в Съвета на Кадош означава да започнем да разработваме рационална, разбираема и съгласувана философия - първата стъпка при създаването на добър човек, на по-добър човек. Подчертава се думата „започнем“, защото разработката на такава философия е доживотно занимание. Защото за да може Масонството осигури благоприятна почва, върху която да бъде разработена философия, ние трябва да се научим посредством проучване, размисъл и присъствие на Ритуалите. Докато разработваме тази философия, необходимо е също така да приложим в реално действие научените добродетели. Кандидатът, който вижда приложени в практиката всичките тези Степени се подлага на панорама от морални, политически, религиозни и философски идеи, които могат да изглеждат напълно объркращи. Най-трудните от тези Степени са чисто религиозните и чисто философските Степени.

Ще се опитам накратко да събудя интереса ви към ползите от практикуването и възпитанието на добродетелите, изложени в 20 степен

Три дни вървят воини през пустинята и после им дават да пият вода. Някои от тях жадно се хвърлят и пият, забравили за всичко, а други го правят спокойно и с достойнство. Те именно ще победят в боя. За тях духовните принципи са по-висши от потребностите на тялото. А в боя воинът побеждава със силата на духа, а не със силата на тялото си. Такива хора аз наричам горди. Гордостта е неподчинение на ситуацията, която изисква интересите на тялото да се поставят над интересите на духа, т. е. не средата трябва да ме подчинява, а аз трябва да подчиня средата на себе си, изхождайки от своите духовни принципи. Човек се състои от две противоположни същности: неговата физическа

обвивка е насочена към земното, тя трябва да противодейства и да подчинява на себе си околната среда. Нашата вътрешна духовна обвивка е насочена към Вселената и Бога. И именно тя трябва да вижда Божественото всички земни форми. Външното неприемане на ситуацията води до развитие, вътрешното неприемане води до деградация. Мисленето на човека винаги е диалектически процес, но степента на напрежение между противоположностите е била различна за всяко време. Човек или не е приемал ситуацията на всички нива, или е проповядвал приемане на всяка една ситуация. От зараждането на света човек е усвоил истини, които са го ориентирали към духовните структури. Обичай Бог, а всичко земно е грешно. Ако те ударят по едната буза, обърни другата, т. е. възпитанието на човека е започвало с приемането на всяка една ситуация като дадена от Бог. Човек е упорствал, разбирал е, че при такова възприемане е невъзможно да се създаде нещо, да се достигне до нещо и е достигал до неприемането и неподчинението на ситуацията. Установило се е странно наглед положение. Религията е призовавала към послушание и смирение и това се е внушавало от ранно детство, но хората постъпвали обратно и като че ли всички са били доволни. Това е създавало основата за диалектичното възприемане на света. Човек по инерция е внасял в своите фини духовни структури приемането на ситуацията вътрешно, а отвън жизненият опит го е карал да прави обратното. А това е възможно при пълното им вътрешно приемане. Това е начин на мислене, който се нарича вътрешно смирение.

По този начин смиренето е висшата техника за развитието на духа. Философията е наука, която обобщава всички явления от видимия свят. За това е необходимо абсолютно приемане на каквато и да е проява като част от едно цяло, а това е възможно само при усещането на цялото и при стремеж към него.

Именно това е вярата в Бог. В основата на философията е религията и в частност масонството. Философията, която дава концепцията за света, ражда набора от средства, методи и начини, които са ставали наука и следователно всички значителни интелектуални постижения на човечеството са се раждали от стремежа към онова велико, неделимо и непроявено, което ни е създавало, създавало е нашите тела и нашите души. Сега настъпва времето, когато източникът на развитие трябва да бъде преместен навътре. Когато животът ме тласка към развитие, това е външно приемане на ситуацията. Когато аз сам, разбрал нещо, вървя напред, това е вътрешно приемане и развитие.

Още от детството религията е давала на човека усещането за контакта с Бог чрез смирение. Главният авторитет тук са били вярата и неоспоримостта на духовните постулати. Вярата е обърната към душата на човека, прескачайки съзнанието. Но именно съзнанието на човечеството през последните няколко столетия толкова е нараснало толкова, че сега възпитанието на човека е невъзможно без ориентация съзнанието. Значи да приучим човек сега с помощта на вярата към смирение става все по-малко възможно. Оттук следва, че елементът на неприемане на ситуацията външно и вътрешно ще бъде значителна засилен, контактът с Вселената рязко намален и човечеството ще става нежизнеспособно. Единствено средство да се приобщи човек към смиренето е да се обръщаме не само към неговата душа, но и към разума. Това означава, че религията трябва да стане наука. Без това свързване, без създаването на диалектична система за мислене човечеството няма да влезе в утрешния ден. За създаването на мислене от всеки човек се изисква да премахне което му пречи да стигне до смиренето, до приемането на света и неговото познаване. Това е неприемането на събитията под формата на ненавист, обида, съжаление, презрение и осъждане. Сега ние всички сме духовно болни, независимо дали са болни телата ни или не. Затова работата над своя духовен багаж, над своето възприемане на света е необходима на всеки от нас. Като променяме своето възприемане на света, ние променяме миогледа си, а именно миогледът променя съдбата ни, кармата ни в най-широкия смисъл на тази дума.

Незнанието на правилата за духовно поведение създава все повече проблеми във физически план.

Един от великите закони на Вселената е Закона на Отражението – получаваме обратно това, което ние вършим и както ние се отнасяме, с обратна сила от 3х3! Когато разберем как този закон въздейства на качеството на нашия живот и съзнание, ние имаме мотивацията да се отнасяме към света по подобаващ начин. Затова в ритуалите се кълнем да бъдем искрени, да служим на истината и да бъдем постоянно честни. Разбира се това ни открива възможности за просветление, изпитание, осъзнаване и трансформация. Служейки на Истината, всеки от нас ще бъде принуден да премине през много по-големи изпитания и последици, отколкото може да предположи в началото. Но, разбира се, по пътят по който вървим, поемайки тази служба, и хората с които се срещаме ще ни доведе до пълноценно и задоволително възнаграждение. Помощ винаги ще ни се оказва, често по един неочакван и възхитителен начин.

Осъзнаването и усвояването на добродетелите и духовните правила преминава през непрекосновената вяра в Божествения план, отреден за всеки от нас, без да имаме страх от това да си осигурим насъщния, без да изпитваме нуждата да се самоизтъкваме нито да реагираме на хорските манипулации и подстрекавания. Илюзиите, че съществуват късмет, самота и нещастия, започват да показват своите фалшиви лица. С други думи страстите на света около нас са без никакво значение. И това е възможно, защото ще започнем да правим разликата между това, което е временно и това, което е постоянно. Нашите достойнства, характер и мъдрост са постоянни. Предметите, които притежаваме, нашите социални връзки, интелигентността ни и нашите знания лесно можем да загубим в следствие на злополука или лош късмет. Веднъж разбрали това, ние ще имаме голяма власт над физическия живот. Когато разберем какво е реално и истински ценно, ние ще можем да виждаме, не привлекателността и сексапила или външната грозота на човека който срещаме, а неговия характер. Ние ще можем да спокойно да реагираме на спада или разстежа на финансовите ни потоци. Ние ще учим, обичаме, и работим с хармония в сърцето си. Разбира се не можем да очакваме, че този път е равен и всичко ще мине гладко. Със сигурност ще имаме моменти на емоционални сривове. Това е разбираемо и приемано за всеки от нас. Не можем и не се очаква да бъдем перфектни през цялото време... но се очаква да продължаваме пътя си към възпитание на добродетелите.